

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudců Mgr. Zdeňka Váni a JUDr. Kateřiny Kodetové ve věci

žalobce: **K. D.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Milanem Holečkem
sídlem Českomoravská 1a, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Jxx xxx xxx xxxS s. r. o.**, IČO xxx
sídlem xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Natašou Randlovou, Ph.D.
sídlem Budějovická 1550/15a, 140 00 Praha 4

o určení trvání pracovního poměru

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. května 2023 č. j. 42 C 127/2022-234

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalované se náhrada nákladů odvolacího řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o určení, že pracovní poměr mezi žalobcem a žalovanou založený pracovní smlouvou ze dne 29. 5. 2018 ve znění dodatků ke dni tohoto rozhodnutí trvá (výrok I.), a dále rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává. Takto bylo rozhodnuto o žalobě, kterou se žalobce domáhal uvedeného určení s odůvodněním, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

byl u žalované zaměstnán jako xxx (státní příslušník xxx) na základě pracovní smlouvy ze dne 29. 5. 2018, dne 14. 7. 2018 utrpěl závažný úraz hlavy, pro který byl v kómatu, z nějž se probudil na přelomu roku 2020/2021, a ačkoliv žalovaná v komunikaci s matkou žalobce po jeho úrazu potvrdila trvání pracovního poměru, tento názor změnila dopisem ze dne 22. 9. 2021, kdy oznámila, že pracovní poměr žalobce skončil ke dni 30. 9. 2018 podle § 48 odst. 3 písm. c/ zákoníku práce. Tento závěr žalovaná učinila s odůvodněním, že přerušением studia k 1. 10. 2018 došlo k zániku povolení k pobytu, s nímž žalovaná spojuje i pracovní povolení. Žalobce však nesouhlasí s tímto závěrem, má za to, že pracovní poměr dále trvá. Naléhavý právní zájem na žalovaném určení spatřoval v tom, že kromě vyřešení základní otázky, zda trvá či netrvá pracovní poměr, má toto určení dopad na práva a povinnosti žalobce vyplývající z účasti na veřejném zdravotním pojištění, nemocenském a důchodovém pojištění v ČR.

2. Soud prvního stupně zjistil, že žalobce a žalovaná dne 29. 5. 2018 uzavřeli pracovní smlouvu na pozici xxx na dobu neurčitou se dnem nástupu do práce dne 1. 6. 2018; ze zdravotních důvodů má žalobce od 1. 10. 2018 do současnosti přerušené studium na FxxxK, ze studijního programu žalobce nebyl vyškrtnut; v roce 2018 žalobce podstoupil operaci pro nitrolební krvácení vzniklé v důsledku pádu, není schopen mluvit, reaguje na jednoduché povely (např. otevři ústa), jeho končetiny jsou spastické, je zcela závislý na péči třetí osoby. Nesporné mezi účastníky bylo, že žalobce je občanem xxx, byl oprávněn pobývat na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, od 18. 9. 2017 byl studentem prezenčního studia na FxxxK, dne 14. 7. 2018 utrpěl úraz hlavy mimo souvislost se svým pracovním poměrem u žalované a stal se dlouhodobě pracovně neschopným, studium žalobce bylo od 1. 10. 2018 přerušeno. Takto zjištěný skutkový stav posoudil soud prvního stupně podle § 48 odst. 3 písm. c/ zákona č. 206/2006 Sb., zákoník práce (dále zák. práce), § 5 písm. d/, § 89 odst. 1, 98 písm. j/ zák. č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti (dále zákon o zaměstnanosti), podle § 54 odst. 4 věty první a § 61 odst. 2 zák. č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále zákon o vysokých školách) a učinil následující závěr. Na žalovaném určení je dán naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 o. s. ř., neboť žalovaným určením bude vyřešena sporná otázka mezi účastníky, zda pracovní poměr trvá či nikoliv, navíc takové určení bude významné pro účast žalobce na veřejném zdravotním pojištění, nemocenském a důchodovém pojištění v ČR. Pro zaměstnávání cizinců je obecně významné oprávnění k pobytu na území ČR a oprávnění k výkonu práce na území ČR. Oprávnění žalobce k pobytu na území ČR neopravňuje žalobce k výkonu práce, jedná se pouze o pobytový titul. Žalobce jako cizinec mohl být zaměstnáván na základě § 89 odst. 1 ve spojení s § 98 písm. j/ zákona o zaměstnanosti, protože se studiem soustavně připravoval na budoucí povolání na území ČR. S účinností od 1. 10. 2018 došlo k přerušení studia, tímto okamžikem přestal být žalobce studentem podle § 54 odst. 4 a § 61 odst. 2 zákona o vysokých školách, ve smyslu § 5 písm. d/ zákona o zaměstnanosti se již nepřipravoval soustavně na budoucí povolání, čímž přestal splňovat podmínku uvedenou v § 98 písm. j/ zákona o zaměstnanosti a pozbyl oprávnění k výkonu práce na území ČR. Protože podmínka uvedená v § 98 písm. j/ zákona o zaměstnanosti nahrazuje a je ekvivalentem povolení k zaměstnání, zaměstnanecké karty či modré karty výslovně uvedených v ustanovení § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce, přerušением studia zaniklo oprávnění žalobce být zaměstnán na území ČR a zanikl tak jeho pracovní poměr k 30. 9. 2018 ve smyslu § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce. Pracovní poměr žalobce zanikl ex lege nezávisle na vůli žalované či žalobce. Z tohoto důvodu soud prvního stupně neshledal významným, zda žalovaná byla informována o přerušení studia, k čemuž byl navrhován výslech matky žalobce, a ze stejného důvodu nemůže obstát ani námitka rozporu s dobrými mravy. Z uvedených důvodů byla žaloba zamítnuta a o nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 150 o. s. ř. z důvodu nepříznivého zdravotního stavu žalobce, který se po úrazu dostal do těžké životní situace, je odkázán na péči třetí osoby a není schopen výdělečné činnosti.
3. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání. Namítl, že nebyly dostatečně zjištěny okolnosti přerušení studia a zda lze tuto klíčovou právní událost posoudit jako naplnění smyslu

§ 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce. Uvedl, že ke dni 30. 9. 2018 byl po vážném úrazu hlavy hospitalizován s nejasným výhledem na uzdravení a matka žalobce pouze oznámila vysoké škole, že žalobce se nebude moci dočasně účastnit výuky ze zdravotních důvodů. Závažné důsledky takového oznámení nepředpokládal ani žalobce ani žalovaná. Vysoká škola postupovala standardně, nicméně zákon o vysokých školách jí neukládá řešit nepříznivý zdravotní stav studenta přerušением studia se zvláště závažnými právními následky pro cizince. Soud se podle žalobce nezabýval shodnou vůlí žalobce a žalované týkající se existence a trvání pracovního poměru, žalovaná začala pracovní poměr zpochybňovat od 21. 9. 2021, od kdy nelze dovodit vůli žalované na dalším trvání pracovního poměru, avšak v době od 21. 9. 2021 do zahájení soudního řízení neučinila žádný právně relevantní úkon, jímž by pracovní poměr jednostranně ukončila a stvrdila tak svou vůli v něm nepokračovat. Výklad § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce není ústavně konformní a neodpovídá smyslu zák. práce, pokud cizinci ze třetí země, který v ČR pracuje a studuje, okamžikem hospitalizace ukončí jeho pracovní poměr a zbaví ho práv a zvláštní ochrany dané zákoníkem práce. Právní systém má zajistit účinnou ochranu žalobci, jenž se nikoliv vlastní vinou dostal do stavu, který mu přechodně brání pokračovat ve studiu. Dle čl. 4 (4) Listiny má být při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod šetřeno jejich podstaty a smyslu, přičemž taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Soud prvního stupně rozšířil účel § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce, pokud jej aplikoval na daný případ, na který výslovně nedopadá, a nijak se nezabýval podstatou a smyslem uvedeného ustanovení v souvislosti s okolnostmi daného případu. Podle žalobce by měla být respektována svobodná vůle obou účastníků ohledně trvání pracovního poměru v období 29. 5. 2018 do 21. 9. 2021, resp. do data rozhodnutí. Existující mezeru v zákoně – co se stane s pracovními poměry cizince ze třetí země, pokud se nemůže ze zdravotních důvodů přechodně účastnit studia – nelze řešit výkladem poškozujícím žalobce jako zaměstnance. Při úvahách o spravedlivém řešení věci nelze pominout, že při logice prvoinstančního soudu se na žalobce zpětně k 30. 9. 2018 hledí jako by nebyl zdravotně, sociálně a důchodově pojištěn a nemůže čerpat dávky na zdravotní péči. Žalobce opakovaně navrhuje, aby se jeho matka mohla „k věci vyjádřit“. Navrhl změnu napadeného rozsudku tak, že se žalobě vyhová.

4. Žalovaná k odvolání žalobce uvedla, že byly zjištěny všechny pro věc významné skutečnosti. Zopakovala, že s účinností od 1. 10. 2018 došlo k přerušení studia žalobce na jeho žádost, čímž došlo k zániku volného přístupu žalobce na trh práce, přičemž žalobcův volný přístup na trh práce odvozený původně od soustavné přípravy žalobce na budoucí povolání byl jediným titulem, na základě kterého byl žalobcem oprávněn k výkonu práce na území ČR. Se zánikem volného přístupu žalobce na trh práce ex lege došlo ke skončení pracovního poměru. Právní otázka aplikace ustanovení § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce byla tou základní otázkou, která musela být v řízení vyřešena, jiné okolnosti pak významné nejsou. Z okolností případu nelze dovozovat vůli žalované, aby následně po 1. 10. 2018 došlo ke vzniku nového pracovního poměru. O žalobcem namítané svobodné vůli lze těžko uvažovat za situace, když žalobce neposkytl žalované informaci o přerušení studia. Navíc i případně uzavřená pracovní smlouva s cizincem, který nedisponuje platným oprávněním za účelem pobytu a práce na území ČR, by musela být považována ex tunc za neplatnou (1 odst. 2 a § 580 odst. 1 o. z.). Smyslem a účelem § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce je to, aby nepokračoval pracovní poměr cizince, který v průběhu pracovního poměru pozbude oprávnění k výkonu práce na území ČR, k čemuž došlo právě v tomto případě. Je zásadní rozdíl mezi postavením zaměstnanců-občanů ČR a postavením zaměstnanců-cizinců, který vyplývá z toho, že zaměstnanci-cizinci musí disponovat zvláštním oprávněním k pobytu a k výkonu práce na území ČR. Pokud zaměstnanec-cizinec takové oprávnění nemá či pokud takového oprávnění pozbude, pak nemá právo vykonávat práci na území ČR či se takového práva domáhat, kdy toto není nelogické ani protiústavní. Žalobce mohl a měl mít pochyby o trvání pracovního poměru, kdy sám požádal o přerušení studia, což vedlo k zániku oprávnění žalobce k výkonu práce, a tedy k zániku pracovního poměru. Stav žalobce není přechodný stav srovnatelný s krátkodobým onemocněním, nýbrž se jedná o stav trvající od roku 2018 patrně do současného okamžiku. Jakkoliv je

politováníhodné, že se žalobce nachází v tíživé situaci, pak tuto situaci nezpůsobila žalovaná a není zde žádný právní podklad či spravedlivý důvod pro dovození jakékoliv odpovědnosti na straně žalované. Žalobce neustále klade zcela nesprávnou otázku, tj. co se stane s pracovními poměry cizince ze třetí země, pokud se nemůže ze zdravotních důvodů přechodně účastnit studia. Má být kladena otázka, co se stane s pracovním poměrem cizince, jehož jediné oprávnění k výkonu práce na území ČR vyplývá z volného přístupu na trh práce, resp. z toho, že se na území ČR soustavně připravuje na budoucí povolání prostřednictvím vysokoškolského studia, pokud došlo přerušení tohoto vysokoškolského studia, tedy k přerušení soustavné přípravy na budoucí povolání a k zániku volného přístupu na trh práce – odpověď je, že pracovní poměr za takových okolností zanikne na základě ustanovení § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku.

5. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení jeho vydán předcházející, podle § 212 a 212a o. s. ř., a neshledal odvolání důvodným.
6. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav, který zásadně nebyl mezi účastníky sporný. Jediná sporná skutková otázka, zda a případně kdy matka žalobce informovala žalovanou o přerušení studia žalobce na vysoké škole, není s ohledem na dále uvedené právní posouzení významná, proto soud prvního stupně nepochybil, když výslech matky žalobce neprovedl. Nedůvodná je námitka žalobce, že nebyly dostatečně zjištěny okolnosti přerušení studia žalobce. Tak, jak tyto okolnosti byly žalobcem v řízení před soudem prvního stupně tvrzeny, tedy že s účinností od 1. 10. 2018 došlo pro vážné zdravotní důvody z přerušení studia a že žalobce je dále veden jako účastník studijního programu, což žalobce také dokládal příslušnými listinami, bylo soudem prvního stupně dostatečně zjištěno.
7. Soud prvního stupně věc také správně posoudil po stránce právní. Správný je závěr o tom, že přerušením studia ztratil žalobce účinnost od 1. 10. 2018 statut studenta, což vyplývá jednoznačně z ustanovení § 54 odst. 4 a 61 odst. 2 zákona o vysokých školách. Jestliže žalobce ztratil statut studenta vysoké školy, pak byla tímto okamžikem ukončena jeho soustavná příprava na budoucí povolání studiem na vysoké škole, jak je tato soustavná příprava definována v § 5 písm. d/ zákona o zaměstnanosti. Ukončení soustavné přípravy na budoucí povolání nastává aktem přerušení studia, přičemž není významné, jaký konkrétní důvod k přerušení studia u studenta nastal, zda se jedná o důvod subjektivní (vyvolaný studentem) či důvod objektivní (nastalý bez přičinění studenta), popř. se jedná o důvod více či méně mimořádný či zasluhující zvláštní pozornosti. Dojde-li k přerušení studia, pak se student ať už z jakéhokoliv důvodu v době takového přerušení nepřipravuje soustavným studiem na budoucí povolání. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že je student stále zapsán ve studijním programu. V tomto smyslu má přerušení studia stejné důsledky jako ukončení studia. Na území České republiky, resp. na území Evropské unie je pracovní trh chráněn. Z tohoto důvodu zákon stanoví podmínky, za nichž mohou cizinci (rozuměj cizinci z třetích zemí) být v ČR zaměstnáváni. Tyto podmínky jsou upraveny v části čtvrté zákona o zaměstnanosti. Zásadně platí, že cizinec může být přijat do zaměstnání a být zaměstnáván na základě vydaného povolení (§ 89 zákona o zaměstnanosti), popř. bez vydaného povolení za splnění podmínek stanovených v zákoně (§ 98 zákon o zaměstnanosti). Jedna z uvedených výjimek dopadá na zaměstnance, který se na území ČR soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 89 písm. j/ a § 5 zákona o zaměstnanosti). V tomto případě právě na základě této výjimky spočívající v soustavné přípravě na budoucí povolání nabyl žalobce oprávnění být v ČR zaměstnáván. Odpadla-li u žalobce tato podmínka (bylo přerušeno jeho studium), tedy byla-li přerušena soustavná příprava na budoucí povolání, pak žalobce pozbyl oprávnění k zaměstnávání, jinými slovy pozbyl do té doby zákonné oprávnění přístupu na volný trh práce na území ČR. K pozbytí oprávnění být zaměstnáván v ČR došlo ze zákona tím, že přestal splňovat zákonem předepsané podmínky. Pro zánik oprávnění být zaměstnáván na území ČR pak opět nejsou významné okolnosti, pro které žalobce přestal studovat na vysoké škole (jinými slovy pro které u žalobce došlo k přerušení studia).

8. Zbývá posoudit, zda zánikem oprávnění žalobce být zaměstnáván, došlo k ukončení jeho pracovního poměru podle § 48 odst. 3 zák. práce.
9. Podle § 48 odst. 3 zák. práce pracovní poměr cizince nebo fyzické osoby bez státní příslušnosti, pokud k jeho skončení nedošlo již jiným způsobem, končí a) dnem, kterým má skončit jejich pobyt na území České republiky podle vykonatelného rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, b) dnem, kterým nabyl právní moci rozsudek ukládající těmto osobám trest vyhoštění z území České republiky, c) uplynutím doby, na kterou bylo vydáno povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání vyžadujícího vysokou kvalifikaci.
10. Je skutečností, že v uvedeném ustanovení chybí výslovné uvedení, že pracovní poměr cizince končí také v případě jiného pozbytí oprávnění k zaměstnávání, tedy pro případ, kdy cizinec přestane splňovat podmínky pro oprávnění být zaměstnán stanovené § 98 zák. o zaměstnanosti.
11. Je proto třeba provést interpretaci uvedeného ustanovení. Odvolací soud vychází z obecných závěrů vyslovených Ústavním soudem k výkladu zákonných ustanovení, podle nichž ústavně souladnému výkladu může svědčit i výklad rozšiřující; obecné soudy nejsou vázány doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí odchýlit, vyžadují-li to účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně souladném právním řádu jako významovém celku. Povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a sp. zn. Pl. ÚS 34/09); vázanost soudu zákonem neznamená bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona. V případě konfliktu mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem je důležité stanovit podmínky priority výkladu e ratione legis před výkladem jazykovým, podmínky, jež by měly představovat bariéru možné libovůle při aplikaci práva; jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.
12. Odvolací soud ve shodě se shora uvedenými závěry shledává správným výklad soudu prvního stupně potud, že § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce je třeba použít i na situaci, kdy zaměstnanec-cizinec pozbude oprávnění k zaměstnání i z jiných důvodů, než které jsou výslovně v citovaném ustanovení uvedeny. Takovému závěru svědčí systematický výklad, podle něhož je třeba vnímat normativní okolí předmětné normy, tj. § 48 odst. 3 písm. a/ a b/, které řeší situace ukončení pracovního poměru cizince, který pozbývá oprávnění k pobytu a zaměstnání, ve spojení s normativním okolím § 98 písm. j/ zákona o zaměstnanosti, tj. s § 89 až § 101 zákona o zaměstnanosti, na které ostatně přímo § 48 odst. 3 písm. c/ poukazuje v poznámce pod čarou. Je-li totiž oprávnění cizince k zaměstnání založeno v zásadě na několika rovnocenných skutečnostech, jednak vydání (různých) povolení a jednak (mimo vydání povolení) na splnění jiných podmínek, pak není důvod, aby následky pozbytí oprávnění k zaměstnání založeného jedním z uvedených způsobů (povolením) byly odlišné od následků pozbytí oprávnění k zaměstnání založeného jiným způsobem (splněním jiných podmínek). Pro uvedený závěr pak svědčí také výklad teleologický, který hledá ratio legis, tj. smysl a účel zákona. Ustanovení § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce sleduje zcela zřejmý účel, aby bylo zabráněno nelegální práci, tedy práci vykonávané cizincem, aniž je tento cizinec k výkonu takové práce oprávněn podle zákona, resp. který po vzniku pracovního poměru takové oprávnění pozbyl. Jestliže zákon o zaměstnanosti upravuje zákonné předpoklady, za nichž může vstoupit na volný trh práce cizinec, pak porušení těchto zákonných předpokladů zjevně narušuje veřejný pořádek. Právě zajištění veřejného pořádku ve smyslu ochrany volného trhu práce a dodržování zákonných předpokladů pro vstup cizinců na tento volný trh

práce se projevuje tím, že zákon neumožňuje další trvání pracovního poměru cizince, který podmínky nesplňuje, resp. přestal splňovat. Ustanovení § 48 odst. 3 písm. c/ zjevně sleduje uvedený cíl ochrany volného trhu práce, proto jeho smyslem a účelem je zabránit trvání pracovního poměru ve všech případech, kdy nejsou splněny zákonné předpoklady pro zaměstnávání cizinců.

13. Přestal-li se žalobce soustavně připravovat na budoucí povolání ke dni 10. 1. 2018, pak k tomuto okamžiku ztratil oprávnění být zaměstnán, a pak je naplněn smysl i účel ustanovení § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce tím, že pracovní poměr žalobce u žalované tímto okamžikem zanikl.
14. K uvedenému lze dodat, že pokud by nebyl § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce takto aplikován, pak by nastala absurdní situace, že pracovní poměr by nadále trval u zaměstnanců-cizinců, ačkoliv tito nesplňují (přestali splňovat) podmínky pro jejich přístup na volný trh práce. Zaměstnavatel by v takovém případě neměl právní nástroj, jak zabránit nastalé situaci, když zákoník práce mu takový nástroj nedává (neexistuje výpovědní důvod, který by v takové situaci mohl zaměstnavatel použít). Takový výklad (trvání pracovního poměru i za situace, kdy cizinec pozbyl oprávnění být zaměstnán) by vedl obcházení zákazu nelegální práce, který zákon o zaměstnanosti vyslovuje a který také postihuje (§ 5 písm. e/ a § 139 a násl. zákona o zaměstnanosti).
15. Je proto správný závěr soudu prvního stupně o tom, že ze zákona uplynutím dne 30. 9. 2018 zanikl pracovní poměr žalobce podle § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce, neboť žalobce jako cizinec pozbyl oprávnění k zaměstnání na území ČR. Tento zákonný důvod zániku pracovního poměru nemůže být jakkoliv měněn nebo vyloučen ani dohodou zaměstnavatele a zaměstnance, resp. projevem jejich vůle, proto jsou v tomto smyslu nevýznamné argumenty žalobce, že do 21. 9. 2021 zde byla souhlasná vůle účastníků k trvání pracovního poměru. Tento zákonný důvod zániku pracovního poměru nemůže být vyloučen ani v případě, kdy k pozbytí oprávnění cizince k zaměstnání došlo z důvodů na jeho vůli nezávislých, např. jako v tomto případě vážným úrazem, který vedl k zásadnímu poškození zdraví, pro které žalobce nemohl dále studovat a došlo k přerušení studia. Jakkoliv mohou být okolnosti poškození zdraví žalobce politováníhodné, nemohou vést k vyloučení aplikace § 48 odst. 3 písm. c/ zák. práce, tedy k pokračování pracovního poměru za situace, kdy žalobce oprávnění k zaměstnání pozbyl.
16. Odvolací soud proto podle § 219 o. s. ř. napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.
17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 150 o. s. ř., když obdobně jako soud prvního stupně i odvolací soud shledává v současných životních poměrech žalobce (vážný zdravotní stav, odkázanost na třetí osobu, nemožnost výdělečné činnosti) důvod zvláštního zřetele hodný pro nepřiznání náhrady nákladů odvolacího řízení úspěšné žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 26. září 2023

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu